

Hãy đọc hết sách này, trí não phải sẽ mở rộng chính nghĩa cao cả

Tác Giả: Nguyễn Phúc Thanh
Thứ Ba, 27 Tháng 9 Năm 2011 06:53

Phải mở rộng pháp chế cho nên nhất định quên kẻ thù là ta đọc hết sách này, trí não phải sẽ mở rộng Chính Nghĩa cao cả hơn bản thân ta.

Câu nói trên, là của triết gia Dale Carnegie, tác giả cuốn sách có giá trị, trong số đó có cuốn: Bí quyết để thành công - Đức nhân tâm - Quản lý gánh lo đi và vui sống..., và câu nói trên có trong cuốn sách thứ ba, cũng là tựa đề của bài này do tôi đã chọn.

Tôi là một người không biết nhiều về chính trị, nhưng bởi vì tôi bao nhiêu năm qua, khi công việc ngày ngày và Việt tin tức công sự nên dần dần hình thành thói quen, thì cũng là lúc xuất hiện những bất đồng - những tranh chấp và mọi vấn đề, có những cuộc tranh chấp đã kéo dài liên tục - bất tận, mà đôi khi không phải xuất phát từ những tâm lòng thành vì việc chung.

Là một người đã già, đã đi qua những chông gai trên đường đời, nhưng tôi tự thấy mình vẫn chưa làm hết được nghĩa vụ của một công dân, và của một quân nhân vì "Lãnh đạo hàng" của Đảng Văn Minh, nên dứt khoát đã phải bước vào bàn tay của công sự nên Bộ Công Việt, vì trong lúc có rất nhiều người cùng lứa tuổi của tôi, chưa hề cầm tay súng - chưa hề nhận chí sấn lòng và không hề sợ hãi ra nơi chiến trường để đi đầu vào làn sóng xâm lăng đó.

Ngày nay khi chúng ta đã phải xa đất nước, những tình nguyện sống cùng nhau chung sống, kẻ vai đầu thu người con đường quang phục quê hương, nhưng rồi suốt hơn 36 năm qua, có mấy ngày chúng ta càng rời xa nhau - càng chống nhau nhiều hơn là chung sống. Nhưng khi nói đến những việc đau lòng này, thì chúng ta cũng nên tự hỏi là tại sao chúng ta không thử nghĩ lại về nhau để cùng sống?

Tự hỏi, để rồi phải trả lời, phải chăng vì thời gian cai trị của đường công sự càng dài, thì đã có một số người đã và đang mưu làm tay sai cho công sự, nhất là cái "Nghị quyết 36" của Ban Việt công sự đã chi phối đến một số người, kẻ của nhiều người là "trí thức".

Ngoài những điều trên, chúng ta còn thấy những bài viết gây tranh cãi, chống họ nên nhớ, một số người đã viết lại những kinh nghiệm máu xương trong quá khứ, để cùng nhau lấy làm bài học thực hành trong tình hình tại, thì đã và đang đem ra "mỏ x". Vậy chúng ta tự hỏi, tại sao cho đến bây giờ người Việt Nam chúng ta vẫn còn viết về những trang sử oai hùng của dân tộc, những anh hùng như:

Hai Bà Trưng - Bà Triệu - Đức Thánh Trần Hưng Đạo - Vua Quang Trung v...v...

Hãy đọc hết số câu, trí não phải ngừng một chính nghĩa cao

Tác Giả: Nguyễn Văn Thanh
Thứ Ba, 27 Tháng 9 Năm 2011 06:53

Rồi chúng ta cũng đã từng lên án những kẻ toan buôn dân bán nước như Trần Ích Tắc - Lê Chiêu Thống...

Loch số, là Loch số - Loch số luôn luôn công bằng, nếu chúng ta không đem những bài học trong quá khứ ra soi rọi, thì làm sao chúng ta biết được những nào đi đến con đường giành lợi ích cho mình.

Tôi chỉ muốn đóng góp một ý kiến nhỏ của mình, tôi nghĩ những cá nhân hay tổ chức nào, mà trước kia đã trót gây ra những sai lầm, để rồi trở thành một trong những kẻ bại trận nào đó, đã chôn vùi tràn vào chiếc thuyền của đất nước Việt Nam Cộng Hòa, nên khi nhìn cho chiếc thuyền “Rong” này đã nghiêng ngả, rồi lật chìm sâu xuống đáy nước, và cuộc trôi nổi của những người đang sống trên chiếc thuyền này, mà hãy can đảm để xét - tự thốt những sai lầm của chính cá nhân hay tổ chức của mình, chứ đừng vì mặt cảm vùi những đau oan khuất đã gây nên trong quá khứ, mà công kích những người và việc làm quá khứ; vì quá khứ là những trang sử của một dân tộc, trong đó, có những vinh quang và thất bại - có những cái - có những cái - có những cái đáng anh hùng và cũng có những cái đáng tâm địa làm tay sai cho ngoại bang, để rồi đẩy đất nước và dân tộc đi đến những cảnh nhếch nhếch thảm, đau khổ.

Chúng ta cần phải biết, bao nhiêu năm qua rồi, mà tôi sao đa số những cá nhân, những tổ chức vẫn không ngừng những bài đả kích bòn thân và tổ chức của mình trong quá khứ, dù họ vẫn có những việc làm không chính đáng, hoặc đã có những bàn tay vào máu của những người yêu nước - hoặc đã từng làm tay sai cho giặc; thì cũng vậy, những tổ chức khác họ cũng có quy định và nói lên những việc làm của họ. Còn đem cái luận điệu, “chống chông” để “cơm” người khác, tổ chức khác việc về những việc làm của họ, là những chuyện mà chỉ có bọn cộng sản mới đem ra áp dụng, để ngăn chặn những tổ chức yêu nước không được nhúc - không được nói đến những những hành vi làm tay sai cho ngoại bang trong quá khứ của những bọn người vong bản. Đừng khờ khạo những việc làm sai trái của tổ chức mình bòn những người không minh bạch.

Với những lợi này - là tâm huyết của một người đã già, nên muốn trút hết nỗi lòng của mình cho những người trẻ tuổi hơn, vì việc hoàn cảnh đất nước hôm nay, thì chỉ có những người trẻ tuổi, kiên trì cao - dùi dào số câu mới có thể đưa vai ra mà gánh vác việc đất nước. Nhân loại đã bước vào thế kỷ 21, thì những người già như tôi, mới khi người trẻ tuổi máy, thì đôi tay còm què què, không biết gì về máy móc tân tiến, khi việc, thì cũng phải lo, vì số số có những lợi chính trị - sai ngụy pháp, thì đừng mong gì đến chuyện lập biên bản và trả.

Vì thế, để nên làm là chúng ta hãy suy xét mới việc cho thất bại của kẻ, kẻ càng, rồi việc ra những suy nghĩ của mình, để cho mới người cùng được, còn nếu có người nào chỉ trích hay kích bác, thì đó là quy định của họ, những người văn minh của Âu-Mỹ, không có ai có quy định của những người khác không được việc những bài không theo ý muốn của mình. Đừng làm gì những bọn cộng sản. Nói tóm lại, sau khi đã đến đó, cần nhắc, rồi việc ra những để mình đã suy nghĩ thất chính chắn, rồi mặt cho những lợi kích bác - thất phi, chúng ta cũng đừng bao giờ dây dính vào những cuộc tranh biên vô ích.

Trên việc về những lợi của Dale Carnegie mà tôi đã lấy làm tựa đề của bài viết. Để việc về những người trẻ tuổi như tôi, thì chỉ để biết đến những người sách này rồi. Bởi vậy, tôi xin trích những đoạn trong hai chương của cuốn sách: “Quyển gánh lo đi và vui sống”, để xin gửi tặng cho

những người trẻ như sau đây:

“Không Ai Đá Đố Chó Chết C”

Năm 1929, một chuyên viên kỹ thuật ra làm náo động các giáo viên. Tôi khám phá ra một M, những nhà thông thái của thị trường thành Chicago đã được các kích thích vi tính. Vài năm trước, một thanh niên tên Robert Hutchins vừa đi làm - khi làm bài, khi đến công, khi dạy dỗ, khi bán hàng một tỉ mỉ cẩn thận - vừa học, mà giờ đã được các báo cáo của Đố và học Yale và tám năm sau được làm hiệu trưởng trường Đố ở thành phố Chicago, lên vào ban chấp hành M. Mà lúc này ông bao nhiêu tuổi? Ba chục! Thiệt không ai tin được. Những nhà mô phỏng các đầu óc đầu. Khám phá ra trích anh chàng “thần động” như báo cáo: “Y thần này, Y thần n. Con nít không có trách nhiệm. Quan niệm giáo dục của y sai bét”. Báo chí cũng hòa vào công kích nữa.

Ngày ông lãnh trách nhiệm, có người nói với thân phụ ông: “Sáng nay đọc báo, thấy một bài công kích con bác mà tôi khó chịu”. Ông trả lời: “Phải, họ công kích đúng thì tốt, những bác nên như rợng không ai thêm đá một con chó chết”.

Đúng. Đố càng cao bao nhiêu thì đố càng thích một sát bậy nhiều. Ông Hoàng xứ Galles, bây giờ là công tước Windsor đã nắm cái nùi này. Hồi đó, khoảng 14 tuổi, ông học trường H ở quân Dartmouth ở Devonshire. Một hôm các sĩ quan thấy ông khóc, liền hỏi duyên cớ. Mối đầu ông giận, sau ông thú nhận các bạn học đá đố. Với sĩ quan hiệu trưởng rợng và bạn kia và báo hiệu rợng Hoàng tử không mách, những ông mua hiệu trưởng sao học không đá đố học sinh khác mà nhờ Hoàng tử mà học vậy? Học nín một học rợng đố học, gọt đố, rợng thú rợng học làm vậy đố sau này giờ chức thuyên trưởng trong H quân của Hoàng gia, học có thể khỏe học như đã đá đố Hoàng Đ.

Vậy khi bắt đá, bạn nên như rợng người học và bạn cách đó, thì người chấp ra quan trọng, có nghĩa là bạn đã làm sự gì đáng được chú ý và ghen tị. Nhiều kẻ một sát những người có giáo dục học học, học thành công học mà thấy thích một cách kh. Khi viết chấp rợng này, tôi nhớ đến các báo cáo của một người đàn bà một sát Đố ở trường William Booth, người lập ra “đội binh trẻ đố m than”. Vì tôi ca tụng Đố ở trường trên đài phát thanh, nên một y tá cáo Đố ở trường đã thiêu hủy tám triệu M kim quyền cho người nghèo. Lỗi vu cáo này, cứ nhiên hoàn toàn bả a đố. Những người không cần biết nói đúng hay sai. Một khi kiếm cái vui bả là đã bôi nhọ đố các một người cao học ngàn bả. Tôi liền báo cáo vào sự rác và cảm ơn ông T không xe tôi với con người này. Báo cáo không làm học danh Đố ở trường mà làm ô danh một rợng nhi. Schopenhauer trước kia đã nói: “Những kẻ hèn kém thấy thích vô cùng khi học vớ ch ra lỗi lầm cùng những kẻ nhỏ nhả của những người xuất chúng”.

Hãy đọc hết số câu, trí não phải nghĩ suốt chính nghĩa câu

Tác Giả: Nguyễn Phác Thanh
Thứ Ba, 27 Tháng 9 Năm 2011 06:53

Khó mà tưởng tượng ông hiu tráng tráng Đái hác Yale là một người tầm thường. Vậy mà ông Timothy Dwight trác làm hiu tráng tráng y, đã thấy một niềm vui mê mông khi bắt một người ra tranh chức Tổng thống Hoa Kỳ. Ông tuyên bố rằng người đó được bầu làm Tổng thống thì vậy và con cái chúng ta là nhân dân bắt đầu một cuộc khai, sự nhác nhã, ô uá, sự không còn gì là thanh lịch, đáo đác nữa. Trái và người trông thấy đều sự gì!

Mái nghe gì người nói đó, ai không tưởng rằng ông ta bắt sát Hitler. Nhưng không. Người bắt bắt bắt không là Hitler mà là Thomas Jefferson. Thomas Jefferson nào? - Chức chức không phải là vậy bắt bắt Thomas Jefferson, tác giả bản Tuyên ngôn Đác Láp, vậy thánh bệnh vậy của dân chúng? - y, chính vậy đó!

Bán có biết người Má nào bắt cáo là giá đái, là “báp đái”, là “gán nhá là thường sát nhân” không? Một người mà bắt bắt báo Má vậy người trên đán đáu dài, lái dao ká cá, một người mà khi đi ngoài đáng, bắt công chúng chú ý rằng? Bán có biết người đó là ai không? Là cả Tổng thống George Washington vậy.

Nhưng chuyện vậy xa quá rồi. Tôi đó thì nay, tình hình con người có khác hẳn chăng? Ta cùng nhau xét thế nào:

Xin vậy tưởng tượng háp Đác Peary, nhà thám hiểm đã làm cho thế giới kinh dị vì ông đã người trong một chiếc xe do chó kéo mà đi đác Bắc cực ngày 6 tháng 5 năm 1909. Hàng mấy thế kỷ nay không biết bao nhiêu anh hùng chịu gian nan cực khổ, hy sinh tánh mạng để đi đó mà không đác. Chính Peary cũng người chết lánh, chết đói mà tám ngón tay lánh quá, cứng đá, phải chặt bỏ đi. Nhiáu tai nạn đán đáp đán nơi ông sự gì người muán hóa điên. Nhưng ông không điên. Chính những thường cấp của ông sự gì người sung sự gì người Washington lại phát điên, vì Peary đã nổi danh vang láng trong nước. Bắt vậy há bắt cáo ông quyền tiến hành thám hiểm cho khoa học mà rồi lại ăn no “nám khánh” sự gì người Bắc cực. Và có khác tin nhá vậy thì, vì khi ta đã muán tin điáu gì thì cả há khó mà không tin nó đác. Há háng hái quyát đánh bôi nhá và hám hái Peary thì nơi nơi không có khác trừ cả Tổng thống Mc. Kenley, Peary đã phải bắt bắt công việc thám hiểm vậy rồi.

Nếu Peary chịu làm một công chức nhỏ trong phòng giấy của Bộ Hải quân thì Washington, thì ông có bắt bắt trích thì nhá vậy không? Quan trọng gì mà khián khác ghen ghét ông đác.

Hãy đọc hiểu văn bản, trả lời các câu hỏi, trình bày ý kiến của em về nội dung chính của văn bản

Tên: Nguyễn Văn Thành
Số: 7913; Ba, 27 Tháng 9 Năm 2011 06:53

Đặc điểm của Grant còn giúp ích cho việc trồng cây ăn quả. Năm 1862, Đặc điểm của Grant được trồng trong một buổi chiêu mà làm cho các chi tiêu trong năm danh môn thu - một phần của ngành nghề ở miền Bắc - một phần của miền Bắc Maine từ sông Mississippi, đầu đầu cũng đã chuồng, đã t pháo ăn mừng. Vì vậy mà sáu tuần sau, Đặc điểm của Grant và anh hùng của Bắc bộ giảm bớt, tất cả quy định như. Ông từ chối, tất cả những gì của ông.

Tại sao ông bị giam cầm trong khi danh ông lên như thế này? Nguyên nhân là vì ông làm cho bị trên tiêu và ghen tị và ghét ông.

Vì vậy nếu như ông là chủ tịch của công làm cho ta buồn, chán nản thì ông quên quy định này:

Là chủ tịch của công chúng là một lời khen chê đấy.

Nhưng ông không ai thêm đá để chó cắn.

Hôm nay tôi có hỏi cho bạn

Đêm kia, trong một cuộc du lịch, tôi có ghé thăm công viên Quốc gia như Yellowstone. Tôi ngồi trên khoàng đất cao, trước mặt khu rừng thông rộng cùng với một số khách du lịch khác. Bất chợt, một con gấu xám Bắc Mỹ, - một kinh hoàng của rừng thẳm - bỗng xuất hiện dưới ánh đèn pha và bắt đầu nghiến ngấu như những khúc gỗ do nhà bếp Công viên vớt ra đó. Viên kiểm lâm ngồi trên mình ngựa, gọi những du khách, liếc nhìn vui mừng khi cách sinh sống của các giống gấu, nhất là gấu Bắc Mỹ này. Ông ta cho chúng tôi hay rằng nó là giống vượn khổng lồ Tây Bán Cầu, ngoài rừng giêng trâu và, có lẽ, ngoài giống giêng Kadiak. Thế mà, từ đó, tôi lại thấy chú gấu Bắc Mỹ để cho một con nà ăn cùng con nà: con chồn. Chắc hẳn con gấu bị rừng chồn có một cái tát là con chồn sẽ nếm như thế này. Tôi kinh nghiệm bỏ nó bị rừng làm nhỡ và chồn ích lợi gì.

Chính tôi cũng đã có lần nhìn thấy nhện đi uống. Hôm nay còn là địa phương rộng trên các cánh đồng của Missouri, tôi thấy một giống chim bôn chân; và khi trở thành, đôi khi tôi cũng gặp một vài con chồn "hai chân" nhìn lút trong các bụi cỏ. Kinh nghiệm lâu đời và chua cay đã dạy tôi rằng hai giống chim, bôn chân cũng như hay chăng, chăng đáng cho ta buồn gì.

Khi ta thù oán, tất cả là ta đã cho họ dịp như họ đang đợi để ta: như họ đang đợi để ta, để ta cái

Hãy để hớt sọc lóc, trí não phồng sọt mới chính nghĩa cao cả

Tác Giả: Nguyán Phác Thanh
Thứ Ba, 27 Tháng 9 Năm 2011 06:53

thú ăn, để nếm mồi c, để nếm sọc kho và sệt yên tĩnh trong tinh thần của ta. Bùn cù nhân chực chờ bắt chúng đã làm ta phồng bần khoả, phồng bết rớt là nhẩy lên vì sung sướng. Ta thù oán chúng, chực chờ n là chực chờ làm cho chúng đau đớn chút nào, mà trái lại làm cho đi là luôn luôn thành ác mộng.

“Nếu u nhúng kẹo ích kẹo tìm cách lừa dối bần, thảy bần tở tở lại làm quá, thảy bần tin lại lừa dối, thì bần đừng giao du với chúng nữa, coi chúng như không có, nhúng chực nên tìm cách trừ dũa lại,. Khi bần nghĩ cách trừ thù tặc là bần đã tở làm mình đau đớn hơn là làm đau đớn kẻ bần để nh tâm hời”. Theo ý bần thì lại đó của ai mà không ngoan để c th? Chực lại của mọt ngợ i theo duy tâm luận, nói đừng đừng nh nhà tiên tri phồng chăng? Thưa không. Tôi đã để c nhúng câu y trong mọt tở thông tri của công ty Công sát Milwaukee.

Thư hỏi tôi sao ý muốn “trừ dũa” lại có hỏi cho bần? Theo tạp chí “Life” thì ý muốn đó có thể làm sọc kho bần phồng vĩnh viễn suy nhược c. Tác giả mọt bài đăng trong tạp “Life” có viết rằng:

“Tính xấu để c bắt thừng thảy trong sọt nhúng ngợ i đau bần nh để ng mọt ch là tính thù vọt. Khi tính xấu này luôn luôn bị u lại, nó sẽ làm cho bần nh y thành kinh niên và có khi thành bần nh đau tim”.

Tôi có mọt ngợ i bần thân vừa đây bở mọt cở n đau tim kẹo ch liết. Thảy thu c bở t anh ta phồng tĩnh dợ ng và nhọt là không để c nôi nóng với bở t c mọt cở nào, vì lại thảy thu c nào cũng bắt rợ ng ngợ i đau tim rớt có thể chọt bở t thọt khi nôi giở n. Chực bần chực chờ cho là thọt? Tôi xin kẹo mọt chợ ng mình. Cách đây mọt năm, mọt ông chợ hàng cở mọt nh Spokane, thu c ti u bang Washington, đã ngã đùng ra chọt sau mọt cở n thọt nh n. Đây là bài tợ ng thu c của viên cở nh sát trợ ng, mô tợ trợ ng hợ p xợ y ra tại n: “Ông William Falkaber 68 tu i, chợ mọt ti m ăn, đã tợ giở t mình khi đang nôi giở n vì ngợ i bợ p không nghe lại ông mà cở uợ ng cà phê trong đĩa chợ không uợ ng bợ ng tách. Ông y nôi i khùng vắc súng lợ c đợ i ngợ i bợ p, rợ i bợ ng ông ngã vọt ra chọt thợ ng, tay hầy còn nọt m chọt khợ u súng. Viên y sọt nhà nợ c để n khám nghi mọt thi, tuyên bợ ông để t mọt ch máu vì “thọt nh n”.

Các bần cũng như tôi, ai cũng đã có lại n thảy bở mọt đàn bà kẹo c kẹo vì giở n dợ, hay bị n tợ ng vì thù oán. Không mọt mọt vi n nào thợ gian lại có thể chợ a nhợ ng bở mọt này, trợ mọt trái tim đợ y hợ xợ, đợ y tinh thợ ng yêu nhân lợ i.

Sợ thù oán không nhúng làm tinh thần mọt bình tĩnh, mà còn giở t tợ hợ ng vợ cợ a để sợ ng để n nhợ ng thú vui nhợ nhọt nhọt nhọt ăn mọt bợ a cở m ngon. “ăn mọt đĩa rau mà vui vợ, còn họt là ăn cở mọt con bò quay có hợ ng vợ cợ a oán thù”.

Bạn không biết rằng kẻ thù của ta sẽ xoa tay sung sướng khi biết vì thế gì bạn mà ta cấu kénh, héo hột, kém sức, đau tim và rồi có thể sẽ giết bạn sao?

Nếu ta không thể yêu được kẻ thù, làm tốt cho họ, thì ít ra ta cũng phải yêu lấy ta chứ? Ta phải yêu ta, khi bạn không thể làm cho bạn hạnh phúc sức khỏe và những nét nhăn trên mặt ta được chứ?

Tôi muốn kể ra đây một chuyện của ông George Rona, hiện nay ở thành Upsala, thuộc Thuỵ Điển. Ông ta trước kia làm trang trại ở thành Vienne và đến ngày quân đội QUốc xax sang xâm lăng áo, ông trốn sang Thuỵ Điển. Vì sợ tiếng ồn mang đến theo quá ít ỏi, ông đành phải tìm việc làm. Vì viết và nói thông thạo nhiều thứ tiếng nên ông hy vọng sẽ kiếm được việc trong một hãng xuất bản. Nhưng đến đâu thì phải chịu nhiều khó khăn, trong thời kỳ chiến tranh, người ta không thể thuê nhiều nhân viên ngoại quốc, tuy nhiên họ cũng ghi tên và sẵn lòng đến ông, nếu cần... Trong khi đó, một thanh niên gia đình cho ông George Rona lá thư sau đây: “Nhưng ý nghĩ của ông về công việc của tôi, hoàn toàn sai lầm và có phần lạc hậu. Trước hết, tôi xin nói rằng, tôi cũng chẳng cần ông, bởi vì ông không viết nên một chuyện bằng tiếng Thuỵ Điển cho đúng mẫu. Chuyện của là chuyện của ông để bạn nghĩ lại và suy”.

Khi được chuyện phúc đáp lại, ông ta tức uất ngất. Cái lão Thuỵ Điển này có quyền gì mà dám mang ông đi! Lời của họ nói là chính thức của lão cũng để bạn nghĩ lại! Ông Rona lập tức lấy giấy bút ra viết trả lời cho lão một bài học. Nhưng sau nghĩ lại, ông chợt nhớ: “Kể cũng phải, làm sao mình biết được lão này nói vô lý? Mình có học tiếng Thuỵ Điển, nhưng đâu phải là tiếng mẹ đẻ của mình! Nhưng vậy rồi có thể mình viết sai mà không biết. Tốt hơn mình nên học thêm tiếng này rồi tìm chỗ khác vậy. Vậy thì lão đó đã vô tình báo mình cũng phải cảm ơn lão. Phải để bạn, mình đi viết thư cảm ơn lão ta mới được”.

Thì là ông George Rona xé nát lá thư “nói móc” và viết xong và thư trả lời khác lại như vậy: “Ông thì đã có lòng tốt, bớt chút thời giờ phúc đáp tôi. Bởi vậy tôi cảm ơn phần của bạn, nhất là khi ông nói không cần một thanh niên ngoại quốc. Tôi lấy làm hạnh phúc đã có những ý nghĩ sai lầm về quý hãng. Sợ dĩ tôi đã nhận phép gửi đến vì tôi nghe có người mách rằng hãng ông hiện nay trong phạm vi xuất bản. Còn nhưng chỗ viết sai mẫu trong thư tôi mà ông đã vạch ra, xin thú thật là tôi không nhận thấy, và không nghĩ tôi lại viết sai nhiều đến thế”.

Từ hôm nay, tôi sẽ cố gắng học thêm tiếng Thuỵ Điển, nếu sau sẽ không phạm những lỗi như một đứa trẻ mới học nói. Tôi có lỗi cảm ơn ông đã vạch ra những lỗi để tôi biết mà tự rèn luyện thêm”.

Hãy đọc hết số câu, trí não phải ngừng sự mất chính nghĩa cao

Tác Giả: Nguyễn Phác Thanh
Thứ Ba, 27 Tháng 9 Năm 2011 06:53

Mấy ngày qua, ông George Rona bán hàng nhàn nhàn ở cửa hàng của ông chủ hãng buôn này mới đến hỏi kiếm. Ông George Rona đến cửa hàng và đến cửa hàng vào làm. Chính ông đã khám phá ra rằng một câu trả lời hoà nhã có thể làm người cửa hàng kiếm được một đồng.

Có thể rằng ta chúng ta đang đứng đầu đàn áp những thói quen của con người, để có thể yêu kẻ thù của ta. Nhưng hãy nhớ vì sức khoẻ và hạnh phúc của chính ta mà tha thứ cho chúng, mà quên chúng đi. Đó là điếu hay nhút, khôn ngoan nhút nên làm. Khi ông Tá dáy rằng: “Bá một cái, bạn vu oan chúng phải là điếu quan trọng, nếu ta bạn không nghĩ đến nó”. Có một lần tôi hỏi người bạn trai đến từ ông Eisenhower rằng ông ta có thấy cha ông để ý thù ghét ai không. Ông trả lời: “Chúng khi nào thân phải tôi tôi thì gì nghĩ đến những kẻ mà người không có”.

Có một người nói rằng:

“Một người mà bạn ai phải tôi, nói sao cũng không nói nóng tính là người ngu. Nhưng thật ra, chính người này phải là một nhà hiền triết”.

Viên Trưởng Ông Náu ác, William J. Gaynor là một người như vậy. Ông bạn của quan ngôn luận phe đến lập của công kích phải bán, rồi cuối cùng một kẻ quá khích bạn ông bạn chúng ta. Khi đến cửa hàng nhà chúng ta, khi phải đến với tôi thì, ông đã hiểu rõ những điều như là: “Má tôi, tôi tôi phải tha thứ tôi tôi cho kẻ thù của tôi” Chắc bạn ông ta đã quá lý tưởng, đã tỏ ra mình hiền hậu và hiền một cách quá đáng? Bạn hãy so sánh ông ta với nhà triết học đến tài người Đức, ông Schopenhauer, tác giả của: “Hác nghiám về lập của chúng ta”. Ông này đã coi đến những một cuộc phiêu lưu vô vàn và những nhác, buồn chán lập chúng ta. Trong thâm tâm ông thật vậy, nhưng vẫn nói rằng: “Phá cái làm sao tránh không oán hận một ai”.

Tôi đã có dịp gặp ông Bernard Baruch - viên của viên chính thức của sáu vị Tổng thống Hoa Kỳ: Wilson, Harding, Coolidge, Hoover, Roosevelt và Truman. Tôi hỏi có lần nào ông phải bị các vì những lập công kích của phe đến lập không thì ông đáp: “Chúng ai có thể hỏi giá trị giá hay làm tính tôi đến. Tôi sẽ không để cho họ làm như vậy”.

Tôi hiểu rõ đến trong Công viên Quốc gia Jasper ở Gia Nã Đái, chiêm ngưỡng vẻ đẹp xán lán của một trong những núi đẹp nhất Miền Châu. Người núi này là người Edith Cavell, lấy tên là viên nữ khách sạn người Anh, ngày 12 tháng cháp năm 1915 đã can đảm và bình tĩnh đến những một thời điểm trả lời đến quân hành hình Đức. Cô Edith Cavell bạn của tôi của chúng ta, chúng ta

Hãy để hết sức lực, trí não phục vụ một chính nghĩa cao cả

Tác Giả: Nguyễn Phác Thanh
Thứ Ba, 27 Tháng 9 Năm 2011 06:53

và nuôi täi nhà cô ở Bruxellä một số quân nhân Anh, pháp cùng giúp họ trở n sang Hoà lan. Vào buổi sáng mùa đông hôm đó, khi viên cảnh sát người Anh vào phòng giam cô täi nhà tù quân sự Bruxelles, cô đã hỏi họ về tình hình và suy nghĩ: “Bây giờ con mẹ tôi lòng yêu nước không để làm tình hình con mẹ tôi thái quá khi chết. Con phải biết hết oán hận, hết ý nghĩ chua chát trước khi chết. Con phải biết hết oán hận, hết ý nghĩ chua chát để rồi biết chết ai”.

Chỉ năm sau, thi hài cô được chôn vä Anh và nhà thờ Westminster Abbey đã làm lễ cầu hồn. Ngày nay một pho tượng đá hoa cương được đặt trong phòng Triển lãm Quốc gia - một bức tượng ngai cho những ai qua đời, một vinh dự hoàn toàn dành cho Anh Cát Lợi. “Bây giờ con mẹ tôi lòng yêu nước không để làm tình hình con mẹ tôi thái quá khi chết. Con phải biết hết oán hận, hết ý nghĩ chua chát để rồi biết chết ai”.

Pháng pháp chúng ta quên không là ta để hết sức lực, trí não phục vụ một Chính Nghĩa cao cả hơn bản thân ta. Lúc đó, những người khác, những hành động của người khác để hỏi ta, sẽ chúng ta quan tâm chút nào, vì ta đã quyät định ngoài tai những điều không liên quan đến Chính Nghĩa mà ta phục vụ”.

Kính chúc quý vị được gặp bạn phục vụ luôn luôn: “Quyäng gánh lo đi và vui sống”

Xäng mù, Anh quốc, 25/9/2011